

mínala dlužníky způsobem v § 20 vlád. nař. č. 250/1935 Sb. z. a n. uvedeným o zaplacení splátek podle § 21, odst. 1, vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. Avšak rekursní soud neměl příčiny, aby se tou otázkou obíral. Neboť dlužníci ve svém rekursu proti povolení exekuce nena-
mítali, že nebyli upomenuti o zaplacení podle § 20 vlád. nař. č. 250/1935 Sb. z. a n., ani netvrdili, že splnili podmínky stanovené v § 21, odst. 1, vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. Rekursní soud měl se proto omeziti na výslovné námitky v rekursu vytkené, jež však v uvedeném vládním nařízení nemají opory. Z ustanovení § 21 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. nelze dovoditi, že by bylo k takovému nedostatku návrhu vymáhající věřitelka, jaký shledal rekursní soud, přihlížeti z úřadu. Je-
likož dovolací stěžovatelka právem vytýká, že rekursní vývody dlužníků v naznačeném směru nedávaly podnět k změně usnesení povolujícího exekuci, bylo dovolacímu rekursu vyhověno a obnoveno usnesení prvního soudu.

Čís. 16274.

Netrval-li správce konkursní podstaty z jakéhokoli důvodu před zrušením konkursu na zaplacení nebo na zajištění svých nároků na náhradu hotových výdajů a na odměnu za námahu, pozbyla jeho pohledávka zrušením konkursu povahy pohledávky za podstatou (§§ 49, 50 konk. ř.). Požadavku správce konkursní podstaty, aby jeho pohledávka za podstatou byla podle § 150 konk. ř. zaplacena, nelze přiznati postavení výhodnější než obdobným nárokům ostatních věřitelů za podstatou.

(Rozh. ze dne 2. září 1937, R II 315/37.)

Exekuční soud rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost povinného Pavla L., nepřikázal nic na pohledávku 91.130 Kč, kterou Dr. Ondřej H., bývalý správce konkursní podstaty Pavla L., přihlásil v přednostním pořadí (§ 216 č. 1 ex. ř.) jako nedoplatek konkursních útrat prisouzených mu za běžnou správu pravoplatným usnesením ze dne 13. listopadu 1934 v konkursu K 32/32 prohlášeném na jmění povinného a zrušeném pravoplatným usnesením podle § 159 konk. ř. Rekursní soud nevyhověl rekursu. Důvody: Prvý soud zjistil, že konkurs zahájený o jmění povinného byl po nuceném vyrovnání usnesením ze dne 25. ledna 1936, č. j. D 32/32-54, zrušen. Zjištění to stěžovatel ani nenapadá. Zrušením konkursu však pozbyla stěžovatelova pohledávka povahy pohledávky za podstatou (viz rozh. nejv. soudu R I 268/36) a nebylo již možno přikázati ji z rozdělované podstaty v přednostním pořadí. Nezáleží na tom, že konkurs byl zrušen podle § 159 konk. ř. Odvolává-li se stěžovatel na ustanovení § 150 konk. ř., podle něhož pohledávky za podstatou musí býti buď zaplaceny, nebo zajištěny, bylo jeho věcí, aby na to v příčině své pohledávky naléhal při rozhodnutí o nuceném vyrovnání resp. při zrušení konkursu. Uvádí-li, že neodolal prosbám úpadcovým a souhlasil s nuceným vyrovnáním, máje za to, že převážná část jeho útrat jest

zajištěna likvidováním v tomto exekučním řízení, a nebránil-li se proti zrušení konkursu, jde to na jeho vrub. Jak usnesení o potvrzení nuceného vyrovnání, tak i usnesení o zrušení konkursu jsou již dávno pravoplatná. To, že převážná část jeho pohledávky za podstatou nebyla ani zapravena, ani zajištěna, není důvodem, aby bylo nucené vyrovnání prohlášeno za neplatné podle § 160 konk. ř. nebo za neúčinné podle § 164 konk. ř., a to tím méně, když se tak stalo za stěžovatelova souhlasu. Stěžovatel nemá ani nároku na prikázání své zbytkové odměny z rozdělované podstaty, třebaže v exekučním řízení intervenoval za dlužníka, neboť to bylo jeho povinností jako správce konkursní podstaty. Nenaléhal-li pak na to, aby byla jeho pohledávka za podstatou zapravena anebo zajištěna před potvrzením nuceného vyrovnání resp. před zrušením konkursu, zavínil sám, že má nyní totiž osobní nárok na odměnu proti bývalému úpadci, nikoli však nárok, aby jeho pohledávka byla uhrazena z nejvyššího podání dosaženého za exekučně vydraženou nemovitost.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Napadené usnesení odpovídá stavu věci a zákonu a stačí odkázati na případné odůvodnění rekursního soudu. K vývodům dovolacího rekursu se uvádí: Názor dovolacího stěžovatele, že pravoplatným usnesením, jímž byl zrušen konkurs podle § 159 konk. ř., není ukončeno konkursní řízení, nýbrž teprve splněním nuceného vyrovnání, jest ve zjevném rozporu nejen s tímto ustanovením, nýbrž i s ustanovením § 163 konk. ř., podle něhož má nesplnění nuceného vyrovnání v zápětí, že pozbývají účinnosti veškeré slevy i jiné výhody poskytnuté ve vyrovnání, nikoli však, že se pravoplatně zrušený konkurs pokládá za nezrušený anebo že se obnovuje. Naopak z § 158 konk. ř. plyne, že po nesplnění nuceného vyrovnání pravoplatně zrušeného konkursu lze vyhlásiti jen nový konkurs. Nároky správce konkursní podstaty jsou právě tak pohledávkou za podstatou (§§ 49 č. 1 a 50 konk. ř.), jako každá jiná pohledávka za podstatou, a nelze proto požadavku správce konkursní podstaty, aby jeho pohledávka za podstatou byla podle § 150 konk. ř. zaplacená, přiznati postavení výhodnější nežli obdobným nárokům ostatních věřitelů za podstatou. Rekursní soud správně poukázal na to, že správce konkursní podstaty jednal na vlastní vrub, netrval-li před zrušením konkursu na zaplacení nebo na zjištění své pohledávky za podstatou, byť i tak učinil proto, aby nezmařil nucené vyrovnání. Srovnávání správce konkursní podstaty s opatrovníkem věci není případné, poněvadž jednak o nárocích správce konkursní podstaty platí zcela jiná ustanovení než pro nároky opatrovníka věci, jednak není ani zákonného důvodu, aby byl úpadci zřízen opatrovník věci v exekuci vnucenou dražbou nemovitosti patřící do konkursní podstaty, byť i byla exekuce zahájena jen na návrh některého oddělného věřitele, neboť za trvání konkursu jest podle § 3 konk. ř. jen správce konkursní podstaty oprávněn nakládati s úpadcovým jměním, patřícím do kon-

kursní podstaty, a po pravoplatném zrušení konkursu vykonává toto právo podle § 61 konk. ř. již úpadce sám. Nelze tu řešiti otázku, zda vymáhající věřitelka byla obohacena tím, že správce konkursní podstaty netrval na zaplacení nebo zajištění své pohledávky za podstatou, poněvadž jde jen o to, zda pohledávka správce konkursní podstaty byla v době vydání rozvrhového usnesení pohledávkou za podstatou čili nic. Pozbyla-li této své povahy již před vydáním rozvrhového usnesení jedině proto, že se správce konkursní podstaty přímo vzdal jejího přednostního zaplacení nebo zajištění, zavinił si to skutečně správce konkursní podstaty sám.

Čís. 16275.

Nezaměstnaný ve smyslu § 12, odst. 2, vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. jest za ostatních předpokladů v předpisu tom vyčtených toliko ten, pro koho byly skutečnou pravou příčinou nutnosti vzdání se výdělečné činnosti všeobecné hospodářské poměry, nikoli jen hospodářské poměry, týkající se jeho osoby a nastalé před všeobecnou hospodářskou krizí.

Posouzení »hospodářských poměrů« přísluší soudu, který není po té stránce vázán názorem jiného úřadu.

(Rozh. ze dne 2. září 1937, R II 340/37.)

Povinný Rudolf H. podal včas před dražbou nařízenou na den 16. října 1936 návrh na odklad dražby jedné ideální třetiny nemovitosti (domu), zapsané ve vložce č. 164 kat. území Č. T., ve smyslu zákona ze dne 22. února 1934, č. 34, ze dne 22. prosince 1934, č. 260 a vlád. nař. ze dne 31. března 1936, č. 77 Sb. z. a n., v níž se dovolává toho, že jest jej pokládati za nezaměstnaného, ježto svoji čalounickou živnost v roce 1934 odhlásil pro hospodářskou tíseň a nedostatek zaměstnání v živnosti. Při svém výslechu udal, že před vzdáním se své živnosti vydělal tolik, že byl s to uhájiti živobytí své a své rodiny, a projevil souhlas, aby to bylo dotazem na berní správu v Č. T. zjištěno výkazem jeho výdělkových poměrů v době, kdy vedl samostatnou čalounickou živnost. Vymáhající věřitelé se vyjádřili proti návrhu povinného na odklad dražby, ježto povinného nelze pokládati za osobu nezaměstnanou, ježto ani v době hospodářské konjunktury před rokem 1930 neprovozoval povinný výdělečnou činnost v takovém rozsahu, že by byl schopen uživiti svoji rodinu a sebe. Soud první stolice zamítl návrh. Důvod y: Dotazem na berní správu v Č. T. zjistil soud, že povinnému byla od roku 1933 předpisována pouze neprovozovací kvota a že povinný odhlásil svoji živnost dne 12. června 1934 pro nedostatek práce a velkou konkurenci v oboru své čalounické živnosti, dále, že za rok 1929 byla povinnému předepsána výdělková daň ve výši 6 Kč 25 h, rovněž tak za rok 1929 a v letech 1931 a 1932 výdělková daň ve výši 2 Kč. Z uvedeného zjištění nabył soud přesvědčení, že povinný ani před vzdáním se své živnosti, tedy v době konjunktury, nevydělal tolik, aby